

ימי המעורר על סיכוייהם ערב צבעה, מדוע חשד אהרון פאפו ביוסי שריד נמצאה האבידה בתיאטרון החיפאי

העניין. מכיוון שהוא אספן של פתקאות שונות, הוא מחזיק אצלו פיתקה ששלח לו שריד. בחודש נובמבר 1977 ייצג פאפו את הסיעה הערבית שהיתה קשורה במערך. בראשה עמד השייח' **ג'אבר מועדי**. הסיעה דרשה לקבל מנדט נוסף, על חשבון המערך. בדיון בפני ועדת הכנסת ייצג את המערך עורך-הדיון **זאב טריינין**, היועץ המישפטי של המפלגה, ואחיו של האלוף (**מיל**) **אברהם** (**אברשה**) **טמיר**. אחרי שפאפו גמר את נאומו, שלח לו שריד פתק כזו הלשון: "היה לך טיעון מזהיר, בלי שים לב להיותו מבוסס או חסר אחיזה. לעיתים נדירות אני נהנה מהרצאת הדברים. ברק הטיעון שלך מתבלט עוד יותר עכשיו, בעצם רגעים אלה." פאפו ברך ומצא שאין כל דימיון בין כתיבתו של שריד וכתב היר של מי שהשמיץ אותו. בכל זאת סיים פאפו את העניין במישפט מפורסם: "כפי שאמר זין ז'אק רוסו: העלבונות הם הנימוקים של אותם שאינם צודקים."

■ המורה שושנה פרץ

■ **האסטרולוג הרצל** ליישיין היה בטוח שהמערך ינצח בבחירות ושפרס ירכיב את הממשלה הבאה. "אילו יצחק שמיר היה בא להתייעץ איתי, הייתי אומר לו שלא יקבע את הבחירות לתאריך זה, כי הכוכבים הם לצידו של פרס."

■ **שבח וייס**, ח"כ העבודה החיפאי, טען בזמנו שקביעת מועד הבחירות ל-23 ליולי הוא רע למערך, מפני שמרד יוני, המתפרסם באמצע חודש יולי, הוא תמיד נמוך. הפרופסור ניסה אז לעניין בתיאוריה שלו את חבריו למפלגה, אך לא הצליח לשכנע אותם בכך. בשבוע שעבר הסתבר לו, שאם הליכוד חשב כמוהו — הרי שהיה זה מקח טעות.

■ **עורך-הדיון אהרון** (**רוני**) **סאפו** היה נרגש מאוד כשפתח את המעטפה. במקום שם השולח נכתב: "העם דורש ליקוק." מתוך המעטפה הוא שלף גזר של עיתון חדשות. שבו הופיע מאמר שלו בעניין יחס המערך ל**ישושנה** וליסיה **פריץ**. המאמר פורסם בתחילת החודש ומישהו גזר

מה יהיה הלקח האישי שלך? שייב לו פרס, מועמד המערך. אשוחת-הממשלה: "למה זשאח שוב בכיוון השאלה שלך? יש לי תוכניות שהמערך ינצח. אין לי תשובה אחרת ברורכה."

■ **אבא אבן**, המיועד לתפקיד סגן-ראש-הממשלה, השיב לאותה השאלה: "זה יהיה נגד חוקי הטבע. אפילו **מינה צמח** מרשה לנו הפעם לנצח. אם יבין יאמר זאת, אהשוב שהוא יצא מדעתו."

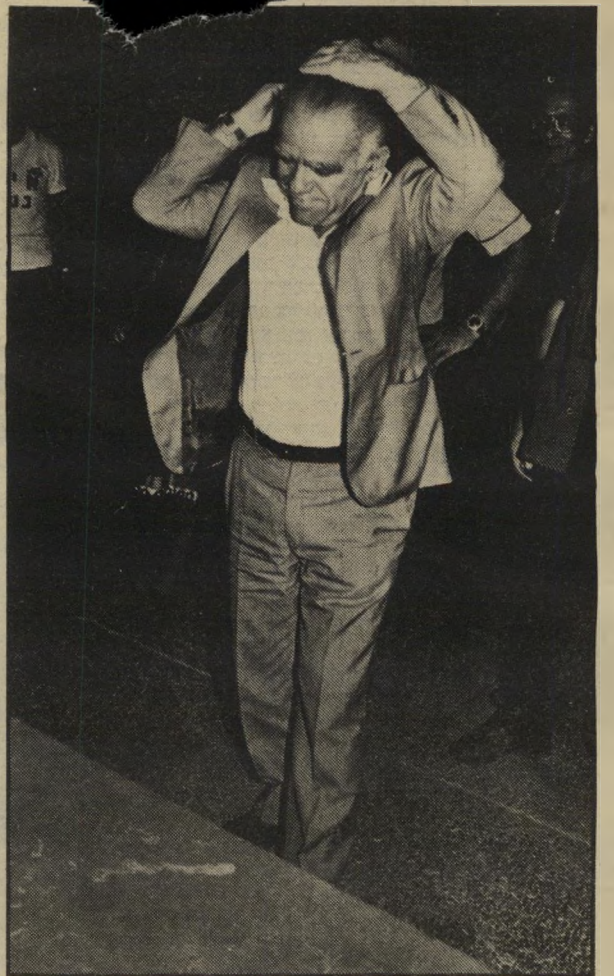
■ **יצחק רבין**, המיועד לתפקיד שר-הביטחון, השיב: "איני רואה מקום לשאלה."

■ **מרדכי** (**מוטה**) **גור**, ענה: "אני לא מעלה על דעתי בכלל אפשרות כזאת. זה נראה לי לא מתקבל על הדעת. אנו מתכוונים לניצחון."

■ **משה שחל**, ראש מטה ההסברה, היה אף הוא ברעת חבריו: "בהתחשב במצב הכלכלי, הביטחוני והחברתי, זה לא נתפס שהליכוד ינצח."

■ **ישראל קיסר**, מוכ"ל ההסתדרות, סירב להתנבא:

כל מנצח ושאח עליי פרס כרחוב, מהם סיכוי צפויות הפתעות.

יצחק שריד ראש-הממשלה, בא לאסיפת הליכוד. הוא עמד במשך שעה ארוכה בצד וחיכה עד שכל חבריו, השרים והמכובדים האחרים, יעלו לבימה. הוא היה האחרון בתור. דקות ספורות לפני שעלה לבימה, סירק את שערו, ורק אז טיפס על מדרכת-האבן ועמד לכיוון הבימה, כשתשואות הקהל מלוות אותו. שמיר היה היחידי כמעט מבין שרי חירות שבא למקום כשהוא לובש מיקסורן. בהמשך הערב חסם הסיור אותו.

רחל קרמרמן בתו של השר יעקב מרידור, ביחד עם סגן-השר דב שילנסקי. השניים באו לאסיפת-העם שאירגן הליכוד בכיכר מלכי-ישראל בתל-אביב. הם עלו לבימה וישבו ביחד עם כל המזמנים. עד שהתעייפו מן הנאומים וירדו למטה. התיישבו על ספסל-האבן סמוך לבימה המרכזית. שם, כך טען שילנסקי, הוא יכול לפגוש ולשוחח עם ידידים. רק צלמת העולם הזה ניצבה לצד הבימה וצילמה את הבאים והנאומים. הצלמים והעיתונאים הרבים שהיו בכיכר נאלצו להסתפק בעמידה על מדרגות בניין-העירייה. הם לא הורשו להתקרב לבימה ולשוחח עם המכובדים שהיו ברחבה. ראשי הליכוד התווכחו בניניהם על הערכת מיספר הבאים לכיכר. דובר עיריית תל-אביב, רוני רימון, לא הסתפק בתשובות המשוערות שקיבל. עלה לקומה ה-12 כדי לצפות מהחלון על הנוכחים בכיכר. חלקה הגדול, מאחורי העץ הצומח במרכזה, היה ריק. אבל גם רימון המנוסה סירב לנקוב במיספר הנוכחים.

מקריית-שמונה טרם אמרה את המילה האחרונה. האם, שיחד עם בתה, ליסה, שיגעה את המרינה לפני שבועיים, אומנם סירבה למסור את גירסתה על הפרשה לעיתונאים, אך ניאותה לגלות שהיא מתכוונת לכתוב ספר על הפרשה האחרונה ועל כל קורות חייה.

■ **יובל נאמן**, שרי-מדעי, ערך ביקור בכלא רמלה. הוא התקבל עליידי הנוכחים בכיכר כתיכרו-הבא. ענה להם נאמן: "ברוכים הנמצאים."

■ **אהוד יערי**, כתב הטלוויזיה לענייני ערבים, אסף

אותו, הוסיף בשוליו בטוש אדום וכתב יד רהוט קללות ונאצות נגד פאפו. ביניהן: "העם רוצה ליקוק ולא ליכוד." ביום השני שעבר צפה פאפו בתשרירי תעמולת-הבחירות ולפתע ראה את **גברי בנאי** אומר לשני חבריו משלישית הגשש החיזור. במערכון מטעם המערך: "העם דורש ליקוק." פאפו נזכר במיכתב שקיבל, ומייד חיבר אחד לאחד ומסקנתו היתה: המיכתב נכתב במטה המערך ונשלח משם. כאשר סיפר על כך לחבריו, הם העירו לו שזהו בוודאי ח"כ יוסי שריד. פאפו חש אינחות והחליט לכדוק את

"נמתין לבורק שאחרי ואז נהיה הרבה יותר חכמים."

■ **חיים ברילב**, מוכ"ל המיפלגה, היה אף הוא בריעה שאין להתנבא: "את ההערכות נשאיר לאסטרולוגים. אני מקווה שנצח."

■ תשובה מסוג אחר נתן הפרופסור **שלמה בן-עמי**, ראש כיתה-ספר להיסטוריה באוניברסיטת תל-אביב. המקורב לפרס, הרי שהוזכר כמועמד להיות שר-החינוך: "אם יקרה דבר כזה, אין לי ספק שיהיה שיודר-מערכת. בצמרת התיינה תזוזות. תוצר הנהגה חרישה."

דויד קראוס המפקד החדש של מישטרת תל-אביב (מימין) היה רגוע ביותר בעת עצרת הליכוד בכיכר מלכי-ישראל. הוא לא התרגש, לא הירבה לשבת בחפ"ק (חדר פיקוד קדמי) וגם לא נענה לבקשת דוברו. עדי גונן, שהציע לו לשוחח עם עיתונאים על היערכות המישטרה בכיכר לרגל ההפגנה. קראוס קרא למפקד מרחב הירקון, יעקב חביב וביקש ממנו שהוא ידבר עם העיתונאים. ניצב מישטרה נוסף, צבי בר, בא אף הוא לראות מקרוב מה מתרחש בכיכר. בר, קצין אג"ם של המישטרה, היה בין הראשונים שלחצו את ידו של השר אריאל שרון, כשזה עלה לרחבת המזמנים.